

AČKOLI MÁ K SHAKESPEAROVÍ hodně daleko, rozhodně je hra Muž mé ženy zpracovaná o dost kvalitněji, než tomu bylo u Slezského divadla například v těžkopádné zmodernizované verzi tagédie Hamlet. Zdroj: Archiv divadla
DETI 3.2.11

TOMÁŠ PUSTKA
LENKA NOVÁKOVÁ

Opava - Muž mé ženy. Tak se nazývá divadelní komedie, kterou nastudovali herci Slezského divadla a jejíž reprízu jsme mohli vidět poslední lednový večer v opavském klubu Art. Už dříve se k

nám donesly rozpolcené názory některých diváků, kteří měli možnost tento kus zhlédnout. Anž bychom dávali za pravdu jednomu či druhému táboru, rozhodli jsme se raději posoudit hru sami na vlastní oči.

Hra současného chorvatského dramatika Mira

Garvana má být humorně pojatou sondou do partnerského vztahu narušeného nevěrou. O klasickém manželském trojúhelníku zde ale nemůže být řeč, protože jediná ženská protagonistka této zhruba hodinu trvající hry je legálně provdána za dva muže, kteří její nevěru odhalí až

Muž mé ženy naživo aneb Rozporuplná hra Slezského divadla

po pěti letech. Oba se nakonec setkávají a snaží se celou situaci konstruktivně vyřešit.

Zábava pro lid prostý, jednoduchý

Na první pohled se od počátečních minut jeví hra jako dost plytká zábava, určená naprosto „jednoduchému“ divákovi. Kouzlo hry je postaveno na všednosti a obyčejnosti postav, ve kterých se divák hravě zhlédne. V českém nastudování toto platí zejména o regionálně stylizovaném Toníkovi, Ostravákově s vášní pro pivo a Baník, jehož ztvárnil Michal Stalmach. Právě Toníkův neotesaný projev a zemitá mluva se těšily největší odezvě publika. Skrytý potenciál neskýtala ani postava druhého manžela, čecháčka a rádoby intelektuála Vládička v podání Jakuba Stránského, a rovněž ani archetypálně panovačná choť Zlatka, zahraná Sabinou Mu-

chovou a držící své muže pod pantoflem a vládoucí pevnou rukou oběma domácnostem.

Na všem se dají nalézt klady

Abychom však jen nehanili, musíme konstatovat, že výkony trojice samotných aktérů byly bezchybné, profesionální a velmi kvalitní. I přes značné patrnou prvoplánovitost humorných scének, předkládaných publiku v průběhu celé hry, měly i tyto nakonec něco do sebe. Některé úryvky a hlášky z komedie by mohli dokonce aspirovat na to, aby vešly v širší známost veřejnosti.

Kupříkladu, takový citát „Coitus, ergo sum“ sice rozesměje hlavně latiny znalé, ale skrývá v sobě značnou dávku neotřepe moudrého vtípu. Kus pravdy lze pak nalézt pro změnu třeba na poznámce, kterou zde pronese postava Vládička, a ve které se říká, že

„tady na Ostravsku myslíme nejstřízlivěji, až když se napijeme“. Rovněž konec představení, při kterém se oba manželé de facto omlouvají své ženě, odprošují a žádají ji, aby je neopouštěla, nese konečně po samotném námětu také punc originální myšlenky.

Složitě hodnocení kulturního zážitku

Na závěr můžeme naše dojmy shrnout asi nějak takto: za pozornost stojí zejména precizní herecké výkony aktérů a hra samotná má pár světlých momentů, ale v zásadě se jedná o prostoduchou záležitost, u které lze říci, že pokud ji neuvídníte, zase o tolik ochuzeni nebudete. Na druhou stranu musíme uznat, že publikum se na vystoupení v klubu Art bavilo velice dobře, takže platí i druhá strana mince a opačný názor, že pokud na hru zajdete, nebudete ani litovat.